

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστῶμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαν δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 1 Σεπτεμβρίου 1928

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 50όν.—Ἀριθ. 40

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignauil καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τέλος τὸ χαρούμενο σπιτάκι φάνηκε
μὲ τὸ ἄσπρο του πεζούλι καὶ μὲ τὰν θη-
στὰ παράθυρα. Ὁ Τζέκι καλὴνύχτησε
τὶς γυναῖκες στὴν πόρτα κι' ἡ μὲς Μύλ-
δρεδ μπήκε στὸ σπῖτι της πετώντας σὰν
πουλὶ ἀπὸ τὴ χαρὰ της.

Ἐμπασε μέσα καὶ τοὺς ὑπηρετές της
λαϊδῆς Στάρλυ, τοὺς πρόσφερε μπόρα
γιὰ νὰ δροσιθοῦν κι' ὕστερα τοὺς ξέ-
βγαλε ὡς τὴν πόρτα καὶ σύρτωσε
καλὰ ἀπὸ μέσα.

Ὁ γάτος κι' ὁ σκύλος χοροπη-
δοῦσαν τώρα μὲ χαρούμενα γαυγι-
σματα καὶ νιαουρίσματα κι' ἡ πολυ-
θόρυδη αὐτὴ ὑποδοχὴ ἔκαμε τὴν μὲς
Μύλδρεδ καὶ τὴ Νταίξη νὰ ξεχάσουν
τὶς ἀγωνίες τους.

Ὁ Τζέκι δὲν ἔκρινε καλὸ νὰ τὶς
ἀνθυψήσῃ. Ἀπόψε δὲν εἶχε νὰ
κάμει τίποτε. Στάθηκε μόνο κάμπο-
ση ὥρα καὶ κοίταξε προσεχτικὰ τὸ
σπῖτι καὶ τὴ γειτονιά, γιὰ νὰ μπο-
ρέσει νὰ γυρίσει καὶ νὰ τὸ βρεῖ πάλι
χωρὶς δυσκολία.

Ὑστερα, βέβαιος ὅτι τὸ πουλάκι
δὲν ἔμελλε νὰ βγεῖ ἀπ' τὸ κλουβί
του αὐτὴ τὴ νύχτα, πήγε κι' αὐτὸς
νὰ φάει καὶ νὰ κοιμηθῇ, ὅπως ὅλοι
οἱ χριστιανοί!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ἡ ἄρπαγή.

Ὁ Τζέκι ἦταν στὸ πόδι μὲ τὰ
χαράμματα. Δὲν ἔπρεπε νὰ πάρει
κακὸ δρόμο αὐτὴ ἡ ὑπόθεση, γιὰτὶ
ὁ λόρδος Στάρλυ δὲν ἐννοοῦσε νὰ
χάνει τόσο σπουδαῖες ὑποθέσεις. Κι'
ὁ Θεὸς νὰ φυλάει ἀπ' τὸ θυμὸ του!

Ὅλη τὴ νύχτα τὴν πέρασε κατα-
στρώνοντας σχέδια μὲ τὸ μυαλό του.
Ἦξερε ὅτι ἡ δουλειὰ αὐτὴ εἶχε πολ-
λὰς δυσκολίες: Ἄν ἡ Βιολέττα ἦ-
ταν τὸ κορίτσι ποὺ τῷχε πετάξει αὐ-
τὸς στὸ δρόμο πρὶν ἀπὸ τόσα χρό-
νια, ὠρισμένως οἱ προστάτες της θὰ

ἤξεραν τὴν ἱστορίαν καὶ θὰ φυλάγονταν
νὰ μὴ τοῦ ἀνοίξουν τὰ μάτια. Ὑστερα
ἡ Βιολέττα τὸν ἤξερε πὼς ἦταν ἀνθρω-
πος τοῦ λόρδου καὶ ἡ δεσποινὶς ντὲ
Πιερρεφὸν θὰ τῆς εἶχε πεῖ νὰ φυλάγε-
ται ἀπ' αὐτόν.

Στὸ τέλος, πήρε τὴν ἀπόφασή του:
Θάβλεπε μόνος του τὴ μὲς Μύλδρεδ καὶ
θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὴν τρομοκρατήσῃ.

Τὸ σπῖτι τῆς κεντήστρας ἦταν ὑπο-
πτο καὶ συχνὰ οἱ ἀστυνομικοὶ τὸ παρα-
κολουθοῦσαν, μήπως ἀνακαλύψουν βα-
σιλικούς νὰ κάνουν συγκεντρώσεις καὶ

συσκέψεις ἐκειμέσα. Ὡστε δὲ θὰ τῆς
ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση ἡ ἐπίσκε-
ψη. Κι' ἀφοῦ θὰ μάθαινε τὴ φωλιά τοῦ
πουλιοῦ, ὁ Τζέκι εἶχε σκοπὸ νὰ ὀρ-
μήσῃ καὶ νὰ τάρπάξῃ χωρὶς πολλὰς
διατυπώσεις. Κι' ἅμα τῷχε μιὰ φορὰ
στὰ χέρια του, ὁ λόρδος ἄς ἀποφάσιζε
πιά γιὰ τὴν τύχη του.

Ἐγκαταστάθηκε σ' ἓνα γειτονικὸ
σπῖτι καὶ σὲ λίγην ὥρα βγήκε στὸ δρό-
μο μὲ μιὰ λιθρέα σταυλίτη καὶ μὲ κόκ-
κινη κατσαρή περρούκα. Μὲ τὴ στολὴ
αὐτὴ κανένας δὲ θὰ τοῦδινε ἰδιαίτερη
προσοχή.

Ἐβαλε τὰ χέρια στὶς τσέπες, ἄρ-
χισε νὰ σφυρίζῃ ἓνα τραγουδάκι καὶ
προχώρησε στὸ δρόμο κάνοντας τὸν
ἀδιάφορο καὶ χωρὶς νὰ κοιτᾷ τριγύ-
ρω του. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ
κοιτάξῃ κανεὶς τριγύρω του γιὰ νὰ
βλέπει. Ὁ Τζέκι εἶδε λοιπὸν τὸ
κεφάλι τῆς μὲς Μύλδρεδ, ποὺ πρό-
βαλε ἀπὸ τὴν πόρτα γιὰ νὰ ἰδεῖ ἂν
περνοῦσε ὁ γαλατᾶς.

Ὁ σκύλος βρῆκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ
πεταχτεῖ ἔξω κι' ὁ γάτος πρόβαλε
στὴν πόρτα τὴ μὴτη του. Ἡ μὲς
Μύλδρεδ φώναξε μέσα τὸ σκύλο της
μὲ αὐστηρὴ φωνὴ κι' ἡ πόρτα ξα-
νάκλεισε πίσω της.

Σὲ μισὴ ὥρα ποὺ ξαναπέρασε ὁ
Τζέκι, ἡ Βιολέττα ἦταν στὸ παρά-
θυρο καὶ πότιζε τὶς γάστρες. Κοίταξε
τὸ διαδᾶτη, ἀλλὰ δὲν τῆς ἔκαμε καμ-
μιὰ ἐντύπωση κι' ἐξακολούθησε τὴ
δουλειὰ της.

Ὁ Τζέκι ἤξερε κιόλας ἀρκετὰ
πράγματα: Οἱ «ἄνθρωποι του» κά-
θονταν σ' αὐτὸ τὸ σπῖτι καὶ δὲν ἐ-
τοιμάζονταν καθόλου γιὰ ταξίδι.

Τώρα τοῦ χρειαζόταν ἓνας κατά-
σκοπος γιὰ νὰ παρακολουθεῖ ὅλη
τὴν κίνησιν τοῦ σπιτιοῦ, γιὰτὶ δὲ
μποροῦσε βέβαια νὰ περνᾷ καὶ νὰ
ξαναπερνᾷ χωρὶς νὰ κινήσῃ ὑποψίες.

Καθὼς ἐτοιμαζόταν νὰπομακρυνθῇ
εἰδ' ἓνα μικρὸ καπνοδοχοκαθαριστή,
ποὺ εἶχε σταθεῖ μὲ αὐθαδικο τρόπο

«Κάθε φορὰ ποὺ τὰ κορίτσια πρὸδιναν στὸ παράθυρο, εἶδ' ἓνα μικρὸ ἔκκαλο ἀστὴρ γαμήματος...» (Σελ. 326, στ. 6) ποὺ εἶχε σταθεῖ μὲ αὐθαδικο τρόπο

μπροστά στο σπίτι, σὰ νὰ παραμόνευε κάτι τι.

Νὰ μιὰ ευκαιρία! σκέφθηκε. Ένα παιδί, ένας μορτάκος απ' αυτούς που χασομερούν μέρες και νύχτες στους δρόμους, ήταν ο καταλληλότερος βοηθός, που μπορούσε νὰ βρεί.

Στὸ μεταξύ άνοιξε τὸ παράθυρο καὶ μιὰ κανατιὰ νερὸ χύθηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ. Ἐκείνος ὅμως, εὐκίνητος σὰ γατάκι, γλύτωσε ἀπ' τὸ βρέξιμο κι' ὕστερα ἔβγαλε τὴ γλώσσα περιπαίει στὴ μὴς Μύλδρεδ, πού εἶχε προβάλλει στὸ παράθυρό της, κόκκινη ἀπ' τὸ θυμὸ.

Ὁ Τζέκιν γέλασε κι' αὐτὸς καθὼς εἶδε τὴ σκηνὴ καὶ πῆρε ἀπὸ πίσω τὸ χαμῖν, πού ἀπομακρυνόταν τώρα μὲ ἀξιοπρέπεια καὶ μὲ τὸ κεφάλι ψηλά.

— Ἐ, μικρέ, φώναξε, γιὰ ποῦ τῶδα- λες, μὲ τόσο τουπέ;

— Καὶ τί σὲ νοιάζει ἐσένα, κύριος; ἀπάντησε ὁ καπνοδοχοκαθαριστής.

— Πρόσεξε πὼς μιλάς, γιατί θὰ σοῦ τὰ μακρύνω ταυτιά σου!

— Μὰ τί γυρεύεις, κύριος, πρῶτ-πρῶτ; ρώτησε ἐχθρικά ὁ μικρός.

— Θέλεις νὰ κερδίσεις κάμποσα σελλίνια;

— Καὶ ποὺ δὲ θέλει νὰ κερδίσει σελλίνια; εἶπε μ' ἐνδιαφέρον ὁ μορτάκος. Ἀλλὰ πῶς;

— Ἐλα σ' αὐτὸ ἐκεῖ τὸ καπηλειὸ νὰ σοῦ ἐξηγήσω.

Μπήκαν στὸ καπηλειὸ κι' ὁ Τζέκιν πρόσφερε στὸ μικρὸ ἓνα κρασί. Αὐτὸ τὸν κολάκεψε πολὺ, γιατί ἔβλεπε ὅτι τὸν μεταχειρίζονταν σὰ μεγάλο.

— Τώρα, πῆτε μου τί θέλετε; ρώτησε τότε μὲ ἀλλαγμένο ὄφρος.

— Δὲ μοῦ λές, δὲν τᾶχεις καὶ πολὺ καλὰ μ' αὐτὴ τὴν κυρία, πού σοῦ χυσε τὸ νερό;

— Τὴ συχαίνομαι! φώναξε ὁ μικρὸς χτυπώντας τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι σὰ μεγάλος. Κι' αὐτὴ τὸ παλιόκυ- λό της, πού δαγκάνει σὰ λυσασμένο.

— Μὰ τί σοῦχει κάνει αὐτὴ ἡ κυρία;

— Εἶναι κουτὴ σὰ χήνα! Μὲ κυνηγάει ὁλοένα, ἐπειδὴ μιὰ μέρα ἔκαμα ζωγραφιές στὸ σκαλοπάτι της. Τῆς λέρωσα βλέψεις τὸ παλάτι της!

— Λοιπὸν θέλεις νὰ τὴν ἐκδικηθεῖς;

— Καὶ βέβαια! Ἀλλὰ πῶς;

— Νά, θὰ παρακολουθεῖς τί κάνουν στὸ σπίτι της καὶ θὰ μοῦ τὸ λές μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σίγμα.

— Καὶ πῶς θὰ ξέρω τί κάνουν μέσα, ἀφοῦ θὰ εἶμαι ἀπ' ἔξω;

— Θὰ βλέπεις ποὺς μπαίνει καὶ ποὺς βγαίνει, κι' ἂν φεύγει κανένας γιὰ ταξίδι.

— Ἐ, κι' ὕστερα;

— Ὑστερα, ἡ κακὴ αὐτὴ κυρία, θὰ πάθει μεγάλες συμφορές. Ἀλλὰ δὲ μπο- ρῶ ἀκόμη νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Σὺ καίταξε νὰ μοῦ δώσεις καλὲς πληροφορίες καὶ

θὰ βάλεις στὸ χέρι ὅσα σελλίνια δὲ μὰ- ξεψες σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ. Καὶ προ- πάντων, τσιμουδιά! Μὴ πεῖς τίποτα σὲ κανέναν, γιατί χάθηκες!

Ὁ μικρὸς σήκωσε τοὺς ὤμους πειραγ- μένος.

— Ἐ, δὲν εἴμαστε παιδιά! εἶπε. Ὁ- ταν λέω ἐγὼ νάι, ὁ λόγος μου εἶναι συμ- βόλαιο!

— Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα. Τὰ γνωρί- ζεις αὐτὰ τὰ κορίτσια, πού δουλεύουν στῆς μὴς Μύλδρεδ;

— Πῶς δὲν τὰ γνωρίζω; Ἀφοῦ κά- θομαι καὶ τοὺς κάνω γκριμάτσες γιὰ νὰ γελοῦν.

— Ὡστε θὰ ξέρεις καὶ μιὰ μικρή, πού τὴ λένε Βιολέττα; Αὐτὴ πρὸ πάν- των πρέπει νάχεις στὸ μάτι.

— Νά, ἀλλὰ ὅχι νὰ τῆς κάνουμε κα- κό! εἶπε ζωηρὰ ὁ καπνοδοχοκαθαρι- στῆς. Αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ καλὴ καὶ κάπου- κάπου μοῦ δίνει καὶ καμμιὰ δεκάρα.

— Καὶ ποὺς σοῦ εἶπε πῶς θὰ τῆς κάνουμε κακό; Ἐγὼ μάλιστα θέλω νὰ μὴν εἶναι στὸ σπίτι, ὅταν θὰ ἐκδικη- θοῦμε τὴν κακὴ κυρία.

— Λοιπὸν μπορῶ ἀπὸ τώρα νὰ σὰς δώσω μιὰ πληροφορία. Κάθε μέρα, τὰ κορίτσια βγαίνουν περίπατο καμμιὰ ὥρα κι' ἡ μὴς Μύλδρεδ μένει μοναχὴ της μὲ τὴν ὑπηρέτρια.

— Μπράβο, εἶπε ὁ Τζέκιν, εἶσαι πε- ρίφημο παιδί.

— Κι' ἀπὸ πότε θ' ἀρχίσουμε;

— Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή. Κι' ἄμα ἰ- δεῖς τίποτα καινούργιο τρέχα νὰ μοῦ τὸ πεις. Στάσου, πάρε αὐτὸ ἐδῶ, γιὰ νὰ κάμεις ὑπομονή.

Καὶ τοῦδαλε στὸ χέρι ἓνα σελλίνι. Τὸ παιδί ἔφυγε χαρούμενο καὶ τρεχάτο. Στὸ δρόμο ἀγόρασε ψωμὶ καὶ τυρὶ καὶ ὕστερα θρονιάστηκε σὲ μιὰ γωνιά, ἀπ' ὅπου ἔβλεπε τὸ σπιτάκι μ' ὅλη του τὴν ἄνεση.

— Νά τος πάλι αὐτὸς ὁ μορτάκος! εἶπεν ἡ μὴς Μύλδρεδ μόλις τὸν εἶδε. Κάτι καὶ μᾶς παίζει πάλι. Εἶδες τί κα- κό μούτρο ποῦ ἔχει;

— Δὲ μπορεῖ νὰ κρίνει κανεὶς. Εἶναι μαῦρος σὰν πῖσσα.

Ἦταν λιανάδα καὶ τὰ παράθυρα ἔμε- ναν ἀνοιχτά. Κάθε φορὰ πού τὰ κορί- τσια πρόβαιναν στὸ παράθυρο, ὁ μικρὸς ἔκανε ἀστεῖες γκριμάτσες, ἀλλὰ δὲν ἔ- δειχνε ἄλλα σημεῖα ἐχθρας καὶ δὲν τοῦ- δωσαν πιά προσοχή.

Ἡ Νταίζη καθόταν καὶ συλλογιζόταν τὸ τελευταῖο της ταξίδι καὶ τῆς φαίνον- ταν ὅλα σὰ μακρυνὰ καὶ περιέργα ὄνει- ρα. Ἡ μὴς Μύλδρεδ πάλι ἦταν ὁλοένα καὶ πιὸ ἀνήσυχη... Γιατί ἄραγε ἡ Λαίδη τῆς ἔδωσε συνοδεία γιὰ τὸ ταξί- δι; Ἄν τοὺς ἀπειλοῦσε κανεὶς κίνδυνος στὸ Δουβρο, τοὺς ἀπειλοῦσε βέβαια καὶ στὸ Λονδίνο, γιατί ὁ λόρδος Στάρλυ ἡ-

ταν τόσο δυνατὸς στὸ Λονδίνο, ὅσο καὶ στὸ Δουβρο, κι' ἴσως μάλιστα περισσό- τερο, γιατί ἐδῶ δὲν ἦταν ἡ λαίδη γιὰ νὰ τοὺς προστατεύει.

Θυμόταν ἐκεῖνα πού τῆς εἶχε διηγη- θεῖ ἡ Τζέννη γιὰ τὴν παιδικὴ ἡλικία τῆς Βιολέττας καὶ θὰ ἤθελε νὰ στείλει τὸ γρηγορότερο τὴ μικρὴ στοὺς γονεῖς της, γιὰ νὰ ξέρει πῶς εἶναι ἀσφαλισμένη.

Ἀλλὰ πῶς; ὁ Τζέκιν εἶχε ἀναλάβει νὰ εἰδοποιήσῃ τὴ μίστρες Γουίλ κι' ἡ Βιολέττα θάφευγε τὴν ἄλλη μέρα. Ἐ, μέσα σὲ μιὰ μέρα, δὲ μπορούσε νὰ γί- νει τὸ κακό;

Γιαυτό, ὅταν οἱ μαθήτριες ἐτοιμάστη- καν γιὰ περίπατο, ἡ μὴς Μύλδρεδ δίστα- σε ν' ἀφίσει καὶ τὴ Βιολέττα. Μὰ ἦταν μεγάλῃ ἡ ἐπιμονή τους καὶ στὸ τέλος ὑποχώρησε. ἀφοῦ σύστησε νὰ πηγαί- νουν μαζί ὅλες καὶ νὰ μὴν ἀργήσουν.

Δὲν εἶχαν περάσει δέκα λεπτά, ὅταν ἡ ὑπηρέτρια τῆς εἶπε ὅτι κάποιος τὴ ζητοῦσε στὴν πόρτα. Κατέβηκε περιέρ- γη στὸ ἐργαστήριό, ὅπου τὴν περίμενε ὁ Τζέκιν, μὲ τὸ συνειθισμένο ταξιδιωτι- κό κοστούμι του.

— Τί θέλετε, κύριε; ρώτησε.

— Ἦθελα νὰ μιλήσω στὴ μὴς Μίλ- δρεδ.

— Ἐγὼ εἶμαι. Τί ἀγαπάτε;

— Μήπως μᾶς ἀκούει κανεὶς ἐδῶ; ρώτησε ὁ Τζέκιν ρίχνοντας γύρω του μιὰ ματιά.

— Μὰ τόσο σπουδαῖα πράγματα ἔχε- τε νὰ μοῦ πεῖτε; ρώτησε ἡ μὴς Μύλδρεδ τρομάζοντας μὲ τίς περιέργες αὐτὲς προ- φυλάξεις.

— Πολὺ σπουδαῖα! ἔκαμε ὁ Τζέκιν σοβαρὰ. Ἀρκεῖ νὰ σὰς πῶ, ὅτι ἡ ζωὴ σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τίς ἀπαντήσεις πού θὰ μοῦ δώσετε.

Μπροστὰ στὴν ἀναίδεια αὐτὴ, ἡ μὴς Μύλδρεδ βρῆκε πάλι ὅλη τὴν ψυχραι- μίᾶ της.

— Καὶ ποὺς εἶστε σεις, εἶπε, πού μοῦ μιλάτε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο;

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

GIOSUÉ CARDUCCI

ΤΟ ΒΩΔΙ

Ὡ πρῶτο βῶδι, ἀγάπῃ! τὰ σωθικά μου γεμίζει ἀπ' ἀγάπην καὶ γαλήνην σὰν στέκειαι σιωπηλὸ. Μὲς στὴ θωριά μου σεπτὸ μνημεῖο φαίνεται πού κλείνει

τὸ σφρίγος καὶ μαζί τὴν καλωσύνη. Κυττᾶς καὶ μακριά, κυττᾶς καὶ χάμου τὴν λευτεριά τῶν κάμπων, τὴν εἰρήνην καὶ μεταγίγισσαι γιὰ λίγο στὴν καρδιά μου,

Στ' ἀλέτρι μὲ βουκέντρο σὲ κεντοῦνε καὶ σὺ μὲ ὑπομονὴ μὲ τὸ γλυκὺ σου τὸ μάτι, τοὺς κυττᾶς νὰ σὲ κλωτσοῦνε.

Ἀπ' τὸ ὑπόστομά σου ἡ πνοὴ βγαίνει καπνός, πού σμίγεται μὲ τὸ μνηθμό σου καὶ γίνετ' ἀπλὸς ὕμνος π' ἀνεβαίνει.

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΕΦ (Βραβείον Νορμπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Κι' ὅμως αὔριο τὸ πρωὶ πάλι μα- ζι θὰ εἴμαστε. Τώρα εἶναι ὥρα νὰ πε- τάξω στὸ κοπάδι μου.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἡ Ἄκκα σήκωσε τὰ φτερά της γιὰ νὰ πετάξῃ, ἀλλὰ τᾶ- φησε πάλι νὰ πέσουν κάτω. Ἐτριψε τὴ μύτη της δυὸ τρεῖς φορές πάνω στὸν Νίλς κι' ὕστερα πέταξε τελειωτικά.

Ἡ ὀμίχλη εἶχε ἐντελῶς σκορπίζει καὶ ὅμως στὴν αὐλὴ δὲν φαίνονταν κα- νένας ἄνθρωπος κι' ἔτσι ὁ Νίλς μπο- ροῦσε νὰ πάει χωρὶς φόβο ὅπου ἤθελε. Στὴν ἀρχὴ ἔτρεξε στὸ σταῦλο ὅπου ἦ- ταν οἱ ἀγελάδες, γιατί ἤξερε πῶς ἀπὸ αὐτὲς θὰ μάθαινε ὅλα τὰ νέα. Τὴν ἄ- νοιξή στὸ σταῦλο ἦσαν τρεῖς ὥραιες καὶ μεγάλες ἀγελάδες, τώρα ὅμως δὲν βρισκόταν παρὰ μὴ νάχα μιὰ μπροστὰ του. Ἦταν ἡ Κοκκίνω καὶ ἔβλεπε κα- νένας καθαρὰ πόσο ἦταν μελαγχολικὴ γιατί δὲν εἶχε πιά τίς συντροφισσές της. Εἶχε τὸ κεφάλι της σκυφτὸ καὶ μόλις μὲ τὴ βία ἄγγιζε τὸ σὰν πού βρισκό- ταν μπροστὰ της.

— Καλημέρα, Κοκκίνω, φώναξε ὁ Νίλς καὶ χωρὶς φόβο ἔτρεξε κοντὰ της. Τί γίνεται ὁ πατέρας μου κι' ἡ μάννα μου; Τί κάνουν οἱ χῆνες καὶ οἱ κόττες καὶ οἱ γάτοι; Καὶ ποῦ εἶναι ἡ Ἀστέ- ρω κι' ἡ Κανέλλω;

Σὰν ἀκουσε ἡ Κοκκίνω τὴ φωνὴ τοῦ Νίλς τραβήχθηκε πίσω σὰν νὰ ἐτοιμα- ζόταν νὰ πάρῃ φόρα καὶ νὰ τὸν κτυ- πῇ μὲ τὰ κέρατά της. Τώρα ὅμως δὲν ἦταν πιά τόσο εὐερέθιστη ὅπως ἄλ- λοτε, ἀλλὰ ἐκοίταξε πρῶτα καλὰ τὸν Νίλς προτοῦ νὰ ὀρμήσῃ καταπάνω του.

Ἦταν ἀκόμα τόσο μικροσκοπικὸς ὅπως καὶ τὴν ἡμέρα πού ἔφυγε καὶ φοροῦσε τὰ ἴδια ρούχα. Κι' ὅμως δὲν ἔμοιαζε διόλου μὲ τὸν παλιὸ Νίλς Χόλγκερσον. Γιατί ὁ Νίλς Χόλγκερσον πού εἶχε πε- τάξει τὴν περασμένη ἀνοιξή, ἔσερνε τὰ βήματά του σὰν νὰ βαρύνονταν πού ζοῦ- σε, ἡ φωνὴ του ἦταν συρτὴ καὶ τὰ μά- τια του νυσταγμένα. Κι' ὁ Νίλς Χόλ-γκερσον πού εἶχε τώρα γυρίσει πίσω ἦτανε ζωηρὸς καὶ σβέλτος, μιλοῦσε γρή- γορα καὶ τὰ μάτια του γυάλιζαν. Παρὰ τὸ ντύσιμό του καὶ παρ' ὅλο πού δὲν φαίνονταν τόσο εὐτυχισμένος, σοῦ ἔκα- νε εὐχάριστη μὴνᾶ πού τὸν ἔβλεπες.

— Μοῦσου, εἶπε ἡ Κοκκίνω. Τὸ εἶχα ἀκουστὰ πού εἶχες ἀλλάξει, ἀλ- λά δὲν ἤθελα νὰ τὸ πιστέψω. Καλῶς ὤρισες, Νίλς Χόλγκερσον, καλῶς ὤρι- σες. Σήμερα εἶναι γιὰ μένα ἡ πρώτη εὐχάριστη στιγμή ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρό.

— Σ' εὐχαριστῶ, Κοκκίνω, εἶπε ὁ Νίλς πού ἡ τόσο εὐγενικὰ ὑποδοχὴ της ἀγελάδας τὸν ἔκανε νὰ νοιώσῃ μιὰ πο-

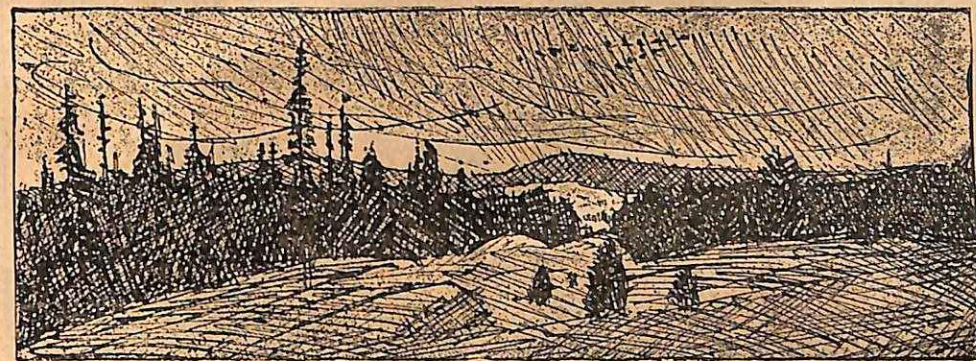
λὺ εὐχάριστη ἐκπληξή. Γιὰ πὲς μου τώρα πῶς εἶναι ὁ πατέρας μου κι' ἡ μάννα μου.

— Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἔφυγες δὲν εἶχαν τίποτε ἄλλο παρὰ στενοχώριες κι' ἀτυχίες κάθε μέρα, εἶπε ἡ Κοκκί- νω. Τὸ πιὸ χειρότερο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶ- ναι ἐκεῖνο πού τοὺς ἔτυχε μὲ τᾶλογο, πού ὅλο τὸ καλοκαίρι δὲν μπορούσε νὰ δουλέψῃ καὶ μονάχα ἔτρωγε. Τοῦ πα- τέρα σου δὲν τοῦ ἔκανε καρδιά νὰ τὸ σκοτώσῃ καὶ οὐτε νὰ τὸ πουλήσῃ μπο- ρεῖ. Κι' ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ πουλήσῃ τὴν Ἀστέρω καὶ τὴν Κανέλλω.

Ὁ Νίλς εἶχε μεγάλη περιέργεια νὰ πληροφορηθῇ γιὰ κάτι ἄλλο. Δὲν τολ- μοῦσε ὅμως νὰ ρωτήσῃ. Εἶπε λοιπὸν:

— Ἡ μάννα μου βέβαια θὰ θύμωσε πολὺ σὰν εἶδε πῶς ὁ ἄσπρος χῆνος εἶ- χε φύγει.

— Ἄν ἤξερε πῶς ἔγινε τὸ πράγμα,

Στὸ γυρισμὸ ἀπὸ τὴ Λαπωνία, τὰ πρῶτα δάση.

βέβαια δὲν θὰ στενοχωριόταν τόσο γιὰ τὸν χῆνο. Τώρα ὅμως κλαίει νύχτα καὶ μέρα γιατί νομίζει ὅτι ὁ γιὸς της τὸ ἔ- σκασε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ πῆρε καὶ τὸν Φίλιππα μαζί του.

— Τί; Νομίζει ὅτι ἔκλεψα ἐγὼ τὸν χῆνο; φώναξε ὁ Νίλς.

— Καὶ τί ἄλλο θέλεις νὰ νομίζουν; — Νομίζει ὁ πατέρας μου κι' ἡ μάν- να μου ὅτι τριγυρίζα ἔτσι ὅλο τὸ καλο- καίρι σὰν ἀλάνης;

— Φαντάζονται ὅτι πῆρες κακὸ δρό- μο καὶ πενθοῦν ὅπως πενθεῖ κανεὶς ἓνα ἀγαπημένο του παιδί πού πέθανε.

Σὰν ἀκουσε αὐτὰ ὁ Νίλς ἔφυγε γρή- γορα ἀπ' τὸ σταῦλο τῆς ἀγελάδας κι' ἔτρεξε στὸ σταῦλο πού βρισκόταν τᾶλο- γο. Αὐτὸς ὁ σταῦλος ἦταν μικρός, ἀλλὰ πολὺ περιποιημένος. Μόλις τὸν εἶδε ὁ Νίλς κατάλαβε πῶς ὁ πατέρας του ἔ- θαλε τὰ δυνατότά του νὰ τὸν κἀνῃ ὅσο πιὸ καλύτερο μπορούσε προτοῦ νὰ γορᾶ- σῃ τᾶλογο. Κι' ἀλήθεια, μέσ' στὸ σταῦ- λο βρισκόταν ἓνα ὥρατο ἄλογο γεμάτο ὑγεία.

— Καλημέρα, εἶπε ὁ Νίλς. Καθὼς μοῦ εἶπαν, ἐδῶ μέσα βρίσκεται ἓνα ἄρ- ρωστο ἄλογο. Μὰ βέβαια καὶ δὲν εἶσαι σὺ. Σὺ φαίνεσαι κατὰ γερὸ καὶ ζωηρό.

Τὸ ἄλογο γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ κοίταξε συλλογισμένο τὸν Νίλς.

— Εἶσαι ὁ γιὸς τοῦ ἀφεντικοῦ μου; ρώτησε. Ἐγὼ ἀκούει πολλὰ γι' αὐτόν! Ἀλλὰ ἐσὺ φαίνεσαι ἓνα τόσο καλὸ παι- δι καὶ ἀλλοιώτικος ἀπὸ ἐκείνον, ὥστε ἂν δὲν ἤξερα πῶς ἦσουν μεταμορφωμέ- νος σὲ νάνο, δὲν θὰ πίστευα ποτέ μου ὅτι σὺ εἶσαι ὁ μικρὸς Νίλς Χόλγκερσον.

— Εἶναι ἀλήθεια πῶς εἶχα ἀφήσει κακὸ ὄνομα ὅταν ἔφευγα, εἶπε ὁ Νίλς, καὶ ἡ μητέρα μου μὲ νομίζει γιὰ κλέ- φτη. Αὐτὸ ὅμως μοῦ εἶναι ἀδιάφορο γιατί δὲν θὰ μείνω ἐδῶ πολὺ. Προτοῦ ὅμως νὰ φύγω θὰ ἤθελα νὰ μάθαινα τί ἔχεις.

— Ἀχ, τί κρίμα πού δὲν θὰ μείνῃς ἐδῶ-πέρα. εἶπε τὸ ἄλογο. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐμεῖς οἱ δυὸ μᾶς θὰ γινώμαστε πολὺ καλοὶ φίλοι. Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε, ἀλλὰ μονάχα ἔχει χλωθεῖ κάτι μέσ' στὸ πόδι

μου, μιὰ μύτη ἀπὸ μαχαίρι ἡ κάτι τέ- τοιο παρόμοιο. Ἐχει χλωθεῖ τόσο βα- θεῖα ὥστε ὁ γιατρός δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἀνακαλύψει, ἀλλ' αὐτὸ μ' ἀγκυλώνει καὶ μὲ τρυπᾷ ὅλη τὴν ὥρα κι' ἔτσι δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω διόλου. Ἐὰν ἐσὺ τώρα ἔλεγες στὸν πατέρα σου τί ἔχω, θὰ μπορούσε νὰ μοῦ κἀνῃ κάτι. Θέλω κι' ἐγὼ νὰ δουλέψω γιὰ ὅλο τὸ φαί πού ἔχω φάει καὶ ντρέπομαι στάλῃθαι πού ὅλο τὸν καιρὸ δὲν κάνω τίποτε, καὶ μό- νον τρώγω.

— Τί καλὰ πού δὲν ἔχεις στάλῃθαι καμμιὰ ἀρρώστεια! φώναξε ὁ μικρός. Ἐννοία σου κι' ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ σὲ κἀνω καλὰ. Δὲν πιστεύω νὰ σὲ πονέσῃ ἂν σκαλίσω λίγο μὲ τὸ σουγιά μου πάνω στὸ πέταλό σου;

Μόλις εἶχε τελειώσει ὁ Νίλς ὅτι ἡ- θελε νὰ κἀνῃ μὲ τὸ ἄλογο, ἀκουσε ἀ- πέξω ἀπὸ τὴν αὐλὴ ὀμιλίες. Μὲ προ- σοχὴ μεγάλῃ ἔβγαλε τὸ κεφάλι του μέ- σα ἀπὸ μιὰ χαραμάδα τῆς πόρτας τοῦ σταύλου καὶ κοίταξε ἔξω. Ἦταν ὁ πα- τέρας του κι' ἡ μάννα του πού γύριζαν στὸ σπίτι τους. Ἀχ, νάι, κι' ὁ ἴδιος ὁ Νίλς Χόλγκερσον τὸ εἶδε ἀμέσως πό- σο εἶχαν ἀλλάξει.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

“Αδिका τάχαν καρφώσει αυτὰ τὰ μυτερὰ κομμένα γυαλιά ἀπάνω στὴν κορφή τῆς ψηλῆς μάντρας. Ὁ Μίμης συχὰ σκαρφαλώνει καὶ πιάνεται ἀπὸ κεῖ, χωρὶς τὰ γυαλιά νὰ τοῦ κόβουν τὰ χέρια καὶ εὐκολα σώνει τὰ σῦκα πού ὠριμάζουν στὴ συκιά αὐτῆς τῆς ξένης αὐλῆς. “Αν ἤθελε, θὰ μπορούσε μὲ τὴν ἡσυχία του νὰ πάρει μιὰ πέτρα καὶ νὰ σπάσει ἕνα-ἕνα ὅλ’ αὐτὰ τὰ γυαλιά, νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ μέση. Γιατὶ ἡ γριούλα πού μένει μέσα, κάθεται ὀλοένα στὸ παράθυρο τοῦ δρόμου καὶ δὲν μπορεῖ νὰ χεῖ τὸ νοῦ της καὶ στὴ μάντρα τῆς αὐλῆς.

Εἶναι κακὸ γιὰ ἕνα σπιτάκι χαμηλὸ νὰ βρίσκεται στὸ δρόμο τοῦ σχολείου. Τὰ παιδιά περνοῦν ὅλη μέρα κι’ εἶναι πολὺ ἐπίφοβα τὴν ὥρα πού σχολάζουν ἢ τὸ

δάσκαλό τους καὶ περνοῦν ἀπέξω βαλμένα στὴ γραμμὴ καὶ τότε κανένα δὲν τολμᾷ ν’ ἀγγίξει τὸ μῦλο. Περνοῦν εὐτακτα στὸ χωματένιο δρόμο, κεντημένον ἀπὸ τὰ μπακλαδωτὰ λάστιχα κάποιου αὐτοκινήτου, πού φαίνεται πῶς ἦρθε πρὶν ἀπὸ λίγες ὥρες ἀπ’ τὴ χώρα. Βέβαια τὰ παιδιά θὰ κοιτάζουν νὰ πατοῦνε ὀλοένα ἀπάνω στὰ κεντητὰ αὐτὰ σημάδια στὸ χῶμα, γιατί εἶναι μιὰ περιέργη εὐχαρίστηση νὰ τὰ σβύνουν.

Ἵστερα θὰ περάσουν ἀπὸ ἡλιόλουστους φράχτες, γιὰ νὰ βγῶνε στὴν ἐξοχὴ καὶ πρὸν κάμπο. Τὰ σκυλιὰ θὰ πετάγονται βέβαια ἀπὸ τίς πόρτες, ἀλλ’ ὅταν εἶναι κανεὶς «στὴ γραμμὴ» μὲ πολλούς, δὲν τὰ φοβάται τὰ σκυλιὰ. Στέκουν καὶ γαυγίζουν ἀπὸ μακριὰ.

Ἡ γριούλα ὅμως περίπατο δὲν πάει. Κάθεται πάντα καρφωμένη ἐκεῖ, χωρὶς

Ἐγὼ δὲν ξέρω. Μὰ φαίνεται πῶς τὰ πράγματα τῆς γριάς εἶναι πιστὰ στὴν κυρά τους καὶ τὸ καθένα εἶν’ ἀγρυπνοσὰ σκυλί. Ὁ μῦλος κάποτε τοῦ μάγκω-σε σφιχτὰ τὸ πετσί τοῦ χεριοῦ του καὶ τὸ κρατοῦσε ἐκεῖ τοιμημένο, ὥς πού ὁ Μίμης κατάφερε νὰ τὸ τραβήξει λιποθυμισμένος ἀπὸ τὸν πόνο. Ὁ μῦλος ἦταν σὰν ἕνα περίεργο μοχθηρὸ ζῶο, πού ξύπνησε ξαφνικά κι’ ἐκδικήθηκε τὸν τύραννο τῆς κυρᾶς του. Ἐνα ζῶο ἀσχημο καὶ μοχθηρὸ, σὰ σιδερένια φαρμακερὴ ψαλλίδα, σὰ σκορπιός.

Καὶ δὲν εἶναι πολὺς κайὸς πού ὁ Μίμης καθὼς πῆρε τὴ φόρα του νὰ περῇ ἀπὸ τὴ μάντρα, ἀκουσε ἕνα χράπ! πού τοῦ σταμάτησε τὴν καρδιά. Κατάλαβε τὴ συμφορὰ, ἀλλὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ πὰ νὰ σταματήσει καὶ ὥς πού νὰ τὸ σκεφθεῖ εἶχε περῇ. Καὶ τότε εἶδε ὅτι ὅλη ἡ τσέπη τῆς ποδιάς του μ’ ἕνα μακρὸ κομμάτι πανὶ εἶχε μείνει κρεμασμένη ἀπάνω σ’ ἕνα γιὰλὶ τῆς μάντρας. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τοῦ φάνηκε ὅτι δὲν εἶχε γνωρίσει μοχθηρότερον καὶ πιὸ ὑπουλοῦ ἐχθρό, ἀπ’ αὐτὸ τὸ σκληρό, τὸ προδοτικὸ κι’ ἐπίβουλο γιὰλὶ, πού προστάτευε μὲ τόση μανία τὴ συκιά τῆς κυρᾶς του.

Ἄραγε νὰ τὸ ξέρει ἡ γριούλα, πῶς ὅλα τ’ ἄψυχα τὴν ἀγαποῦνε, γι’ αὐτὸ κάθεται ἔτσι πάντα ἀμέριμνη κι’ ἀκίνητη στὸ τζάμι της;

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ’.

Τὶ ἔχει ὁ Ζάκ; — Κατασκευὴ ζωοτροφείου. — Ζάχαρη. — Ἀλεπούδες. — Νέα ἐκδρομὴ σὶν τὸ ποῦ τοῦ ναυαγίου. — Τὸ ἀμάξι μὲ τὸ «ἀλλογο». — Οἱ φῶκες. — Ζήτω ὁ Μπριάν!

Ὁ Μπριάν δέχθηκε τίς ἐκδηλώσεις τῶν συντρόφων του μὲ σοβαρότητα καὶ σχεδὸν μὲ κατῆφεια. Γιατὶ αὐτὸν τὸν καιρὸ τὸν ἀπασχολοῦσε πολὺ ἡ ἐπιμονή, ἡ ἀνεξήγητη ἀφασία καὶ μελαγχολία τοῦ ἀδελφοῦ του.

Μιὰ μέρα, πού τὸν ἐρώτησε πάλι τί ἔχει, κι’ ὁ Ζάκ, ὅπως πάντα, τοῦ ἀποκρίθηκε ξερὰ πῶς δὲν ἔχει τίποτα, τοῦ εἶπε αὐστηρὰ μαζί καὶ τρυφερά:

— Γιατὶ δὲν μιλεῖς, Ζάκ; γιατί δὲν μοῦ λές τί ἔχεις; Δὲν κάνεις καθόλου καλὰ. Ἄν μιλοῦσες, θάνακουφιζόσουν καὶ σύ, θὰ ἡσύχαζα κι’ ἐγώ... Ὅσο περνᾷ ὁ καιρὸς, τόσο γίνεσαι σιωπηλότερος, μελαγχολικώτερος. Ἐλα! εἰμαι ὁ μεγαλύτερός σου ἀδελφός καὶ πρέπει νὰ ξέρω τὴν αἰτία τῆς λύπης σου. Πές μου, τί ἔχεις!

Ἐπιτέλους ὁ Ζάκ μίλησε.

— Ἀδελφέ μου, εἶπε, καλύτερα νὰ μὲ ρωτοῦσες τί ἔκανα παρὰ τί ἔχω...

“Αν σοῦ τὸ πῶ, ἐσὺ ἴσως θὰ μὲ συχωρέσεις... Οἱ ἄλλοι ὅμως!.. οἱ ἄλλοι!..

— Οἱ ἄλλοι! φώναξε ὁ Μπριάν. Μὰ τί ἔκανες; Τί ἐννοεῖς, Ζάκ;

Δάκρυα ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ, πού φανέρονταν τὴ μεγαλύτερη τύψη. Καὶ ψιθύρισε:

— Ἀργότερα... ἀργότερα θὰ τὸ μάθης...

Ἡ ἀπάντηση αὐτὴ μεγάλωσε τὴν ταραχὴ τοῦ Μπριάν. Τί συνέβαινε λοιπόν; Τί εἶχε κάνει ὁ ἀδελφός του πού δὲν τολμοῦσε οὔτε νὰ τὸ ἐκστομίση;

Περίμενε νὰ γυρίσῃ ὁ Γόρδων ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ συμβουλὴ καὶ βοήθεια. Καὶ πραγματικῶς, τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε ἀμέσως τοὺς ἀδελφικούς του φόβους, τοῦ ἐπανέλαβε τὰ μασημένα λόγια τοῦ Τζάκ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ ἐπέμβῃ.

— Περιττό, τοῦ ἀποκρίθηκε πολὺ φρόνιμα ὁ Γόρδων. Καλύτερα νὰ τὸν ἀφίσουμε ἐλεύθερο νὰ μιλήσῃ ὅταν αἰσθανθῇ τὴν ἀνάγκη μόνος του. Γιατὶ τί κακὸ μπορεῖ νὰ χεῖ κάνει; Κάτι μικρὸ βέβαια, ἀσήμαντο, πού τὸ μεγαλοποιεῖ ἡ εὐσυνειδησία του.

Τὴν ἄλλη μέρα, — 9 Νοεμβρίου, — τὰ παιδιά ἄρχισαν τίς ἐργασίες τους. Κι’ εἶχαν τόσο πολλὰ νὰ κάνουν!.. Πρῶτα-πρῶτα ἔπρεπε νὰ γερμίσουν τὴν ἀποθήκη τῶν τροφίμων πού ἀδειαζε ὀλοένα καὶ ὁ Μόκος μουρμούριζε. Γι’ αὐτὸ ἔστησαν στερεὲς παγίδες, πού νὰ πιάνουν μεγάλα ζῶα καὶ παρέχουν ἀφθονο κρέας χωρὶς δαπάνη ἀπὸ μπαρουτι καὶ σφαίρες. Μ’ αὐτὴ τὴν ἐργασία πέρασε ὅλος ὁ Νοέμβριος πού ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν Μάιο τῶν κλιμάτων μας.

«Οἱ ἀλεπούδες πλητίζον μὲ δισταγμό...» (Σελ. 329, στ. γ’)

Ἐπειτα κατασκευάσαν ἕνα μεγάλο περίβολο κι’ ἕνα μεγάλο ὑπόστεγο. Γι’ αὐτὸ τὸ σκοπὸ καταρτίσθηκε τέλειο ξυλουργεῖο ὑπὸ τῇ διεύθυνσιν τοῦ Βάξτερ. Μὲ μεγάλη προθυμία, τὰ παιδιά ἐκοψαν ξύλα, ἔκαναν πασσάλους, ἐφράξαν ὀλογυρὰ τὸν περίβολο μὲ μουσκαμάδες τοῦ πλοίου. Στὸν περίβολο ἐκλείσαν τὰ ζῶα

τοὺς πού εἶχαν κιόλα πολλὰπλάσιασθεῖ, γιατί οἱ παγίδες εἶχαν πιάσει ἄλλες δυὸ προβατοκαμήλες, ἀρσενικὴ καὶ θηλυκὴ, ἕνα γουανάκο καὶ δέκα πορτοκάλια. Ἐπιμελητὲς τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ζωοτροφείου διορίσθηκαν ὁ Γκάρνερ κι’ ὁ Σέρβης.

Κατὰ συμβουλὴ τοῦ ἀρχηγοῦ, κατασκεύασαν καὶ τόξα ἀπὸ ἐλαστικούς κλώνους, καὶ βέλη ἀπὸ καλάμια πού στὴν ἄκρην τους ἐμπηξαν μυτερὰ καρφιά. Μ’ αὐτὰ τὰ πρωτόγονα ὅπλα, ὁ Κρὸς κι’ ὁ Οὐίλκοξ, οἱ καλύτεροι σκοπευτὲς τῆς ἀποικίας ὕστερ’ ἀπὸ τὸν Δόνιφαν, σκότωναν διάφορα μικρὰ ζῶα.

Παγίδες, λουριά μὲ σφαίρες, τόξα καὶ βέλη, ὅλ’ αὐτὰ ἦταν γιὰ νὰ μὴν ξεδεύουν μπαρουτῆ. Ἦλθε ὅμως καὶ ἡμέρα πού ἀναγκάσθηκαν νὰ ξεδέψουν ἀφθονῶς.

Στις 7 Δεκεμβρίου, ὁ Δόνιφαν πῆρε κατὰ μέρος τὸν Γόρδων καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὰ τσακάλια καὶ οἱ ἀλεπούδες μᾶς ἀφνίζον. Τὴ νύχτα ἐρχονται δόλοκληρα κοπάδια, μᾶς χαλοῦν τίς παγίδες καὶ μᾶς τρῶνε ὅτι ζῶο βρίσκεται πιασμένο. Αὐτὴ ἡ ἱστορία πρέπει νὰ τελειώσῃ!

— Δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίς παγίδες πιὸ στερεές; εἶπε ὁ Γόρδων.

— Γιὰ τὰ τσακάλια ἴσως, ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν. Οἱ ἀλεπούδες ὅμως εἶναι πονηρές. Πού νὰ πιασθοῦν αὐτὲς ἀπὸ παγίδα! Καὶ καμμιά ὥρα θὰ μποῦν καὶ στὸν περίβολο καὶ δὲν θὰ μᾶς ἀφήσουν πουλερικό!

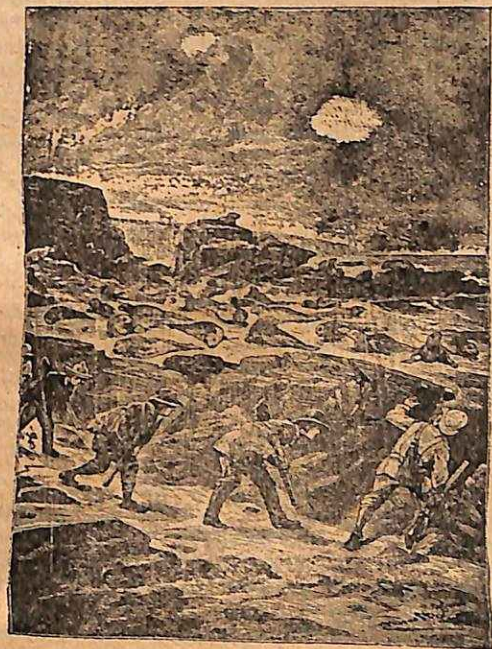
— Καλὰ λοιπόν, εἶπε ὁ ἀρχηγός. Ἀφοῦ εἶναι ἀνάγκη, σὰς παραχωρῶ δυὸ-τρεῖς ντουζίνες φουσέκια. Προσέξετε ὅμως μὴν τὰ ξεδέψετε ἀδίκαια.

— Μείνε ἡσυχος, Γόρδων. Ἀπόψε θὰ παραφυλάξουμε. Καὶ θὰ πέσουν τόσα κορμιά, πού θὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ τολμήσῃ νὰ ζυγώσῃ ἐδῶ-πέρα ἀλεπού!

Ἐπὶ τὴ νύχτα ἐκεῖνη, ὁ Δόνιφαν, ὁ Μπριάν, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Βάξτερ, ὁ Οὐέπ, ὁ Κρὸς κι’ ὁ Σέρβης ἔστησαν καρπούλι. Τὸν Πιστὸ δὲν τὸν πῆραν μαζί τους, γιατί ἦταν περιττός. Πρῶτο, θὰ φόδιζε μὲ τὰ γανυρίσματά του τίς ἀλεπούδες καὶ δὲν

θὰ πλησιάζαν «μέχρι βολῆς». Ἐπειτα, φεύγοντας ἡ ἀλεπού δὲν ἀφίνει ἔχνος ὀσμῆς παρὰ ἐλάχιστο, ὥστε οὔτε ὁ καλύτερος κυνηγετικὸς σκύλος δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ μὲ τὴ μυρωδιά. Ἡ νύχτις ἦταν σκοτεινὴ, ἡ σιωπὴ βαθεῖα. Λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Δόνιφαν πρῶτος ἀκουσε τριγμούς στὰ ξε-

ρόχορτα κι’ ἀνήγγειλε στοὺς συντρόφους του ὅτι ἕνα κοπάδι ἀλεπούδες ἐρχόταν στὴ λίμνη γιὰ νὰ πιῇ. Οἱ κυνηγοὶ περίμεναν μὲ ἀγωνία. Οἱ ἀλεπούδες πλησιάζαν μὲ δισταγμό, σὰ νὰ προαισθάνονταν κάποιο κίνδυνο. Κι’ ὅταν μαζεύθηκαν καμμιά εἰκοσαριά, ὁ Δόνιφαν ἔδωσε τὸ σύνθημα καὶ πυροβόλησαν ὅλοι.

«Οἱ κυνηγοὶ σκληροὶσαν κύκλο».

Τὸ πρῶτ, δώδεκα ἀλεπούδες βρέθηκαν σκοτωμένες ἀπάνω στὰ ξερόχορτα. Τρεῖς νύχτες τὸ κυνήγι ἐξακολούθησε μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία. Κι’ ἀπὸ τότε δὲν ξαναφάνηκε ἀλεπού. Χωριστὰ πού τὰ παιδιά ἀπέκτησαν ἔτσι πενήντα δέρματα χρησιμώτατα, εἴτε γιὰ ρούχα εἴτε γιὰ χαλιὰ.

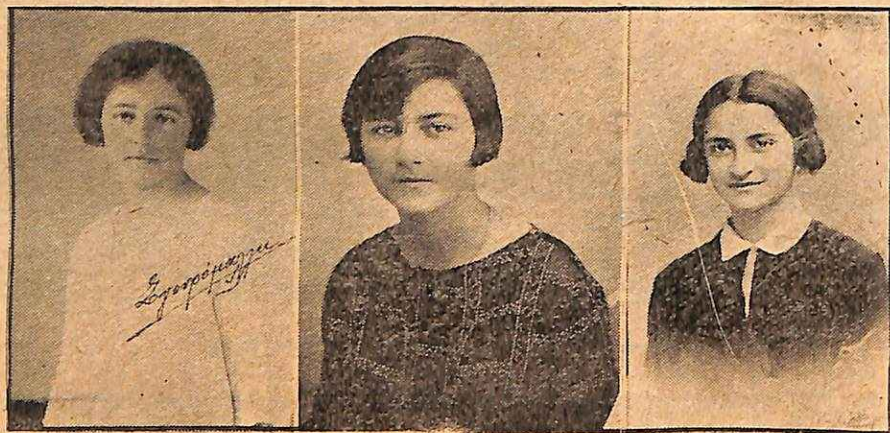
Στις 15 Δεκεμβρίου ἀποφασίσθηκε ἄλλη ἐκδρομὴ. Ἐπειδὴ τὰ σπερματόετα πού εἶχε κατασκευάσει ὁ Γάλλος ναυαγὸς εἶχαν τελειώσει τίς μακριές νύχτες τοῦ χειμῶνα, ὥστε δὲν ἔμειναν παρὰ καμμιά τριανταριά, κι’ ἀκόμα ἐπειδὴ τὸ λάδι πλησιάζε κι’ αὐτὸ νὰ τελειώσῃ, οἱ ἀποικοὶ ἔπρεπε νὰνανεώσουν τὸ φωτιστικὸ τους ὀλκικό. Τὸ λίπος τῆς φώκης εἶναι καταλλήλολοτατο γιὰ φωτισμό. Φώκες ἐκεῖ πέρα ἄλλο τίποτα. Ἀποφάσισαν λοιπόν νὰ πάνε νὰ κυνηγήσουν.

Ὁ Σέρβης κι’ ὁ Γκάρνερ, στὸ ἀναμεταξύ, εἶχαν γυμνάσει τοὺς δυὸ γουανάκους νὰ σέρουν ἕν’ ἀμαξάκι, κι’ ὁ Βάξτερ εἶχε κατασκευάσει φορβεῖα ἀπὸ ξερόχορτο τυλιγμένα μὲ χοντρὸ πανί. Τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη φόρτωσαν στὸ ἀμαξάκι ὅπλα, τρόφιμα, σκεύη, μιὰ μεγάλη λεκάνη καὶ πέντ’ ἔξη βαρέλια ἀδειανὰ, γιὰ νὰ τὰ γεμίσουν μὲ λίπος τῆς φώκης. Καὶ μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου ἐκίνησαν.

Ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος ἦταν πολὺ ἀνώμαλο ἡ πορεία γινόταν δύσκολη.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΣΤΟΥΡΟΜΑΛΗ, Α' Βραβεῖον 230οῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων. — 2. ΕΥΓΕΝΙΑ ΚΟΥΜΑΡΙΑΝΟΥ, Ἀφαιρεμένο Κῆμα, Μυτιλήνη. Α' Βραβεῖον 232ου καὶ Ἰσότητος 233ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. — 3. ΗΒΗ Π. ΤΖΕΛΕΠΙΔΟΥ, Ἀνδαλουσία, Κων.πολις. Α' Βραβεῖον 230οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων καὶ 233ου Λύσεων.

μεσημέρι ὅταν πηγαίνουν κι’ εἶναι ἀκόμη νωρὶς γιὰ τὸ μάθημα. Δὲ βιάζονται, καὶ τότε εἶναι πιὸ κακὰ.

“Αδिका ἔχουν βάλει αὐτοὺς τοὺς μύλους γιὰ νὰ στηλώνουν τὰ παραθυρόφυλλα. Ὁ Μίμης δίδει μιὰ καὶ τοὺς κάνει νὰ γυρίζουν μοναχοὶ τους χίλιες βόλτες μ’ ἕνα ἡχηρὸ βρρρ... Γιατὶ τὰ παράθυρα εἶναι χαμηλά καὶ οἱ μῦλοι μὲς στὸ χέρι σου. Ἡ γριούλα πού καθετα ἀπὸ μέσα θυμῶνει καὶ χτυπᾷ τὸ τζάμι. Ὁ Μίμης φεύγει, μὰ σὲ λίγο ὁ ἄερας πού φυσᾷ θὰ κλείσει τὰ παραθυρόφυλλα καὶ ἡ γριούλα θὰ βρεθῇ ξαφνικά σ’ ἕνα σπιτάκι σκοτεινόν. Θὰ σηκωθεί τότε, θ’ ἀψήφησῃ τὸ κρῶς καὶ θὰ ξαναστηλώσει τὰ παράθυρα. Naί, ἀλλὰ σὲ λίγην ὥρα πού θὰ σχολάσουν πάλι;

Ὡστόσο, κάθε Τετάρτη τὰ παιδιά δὲν εἶναι ἐπίφοβα κι’ ἡ γριούλα τὸ ξέρει αὐτό. Γιατὶ πηγαίνουν «περίπατο» μὲ τὸ

νὰ βαρυνέται τίς ἴδιες καὶ τίς ἴδιες σχέψεις της, τόσα χρόνια. Κάθεται τὸ ἴδιο ἀμέριμνη, κι’ ὅταν τὰ παιδιά, ἀπὸ τὴ μάντρα τῆς αὐλῆς, πέρνουν τὰ σῦκα τῆς συκιάς καὶ σπάζουν τὰ γυαλιά, πού ναι καρφωμένα στὴν μάντρα. “Α, καὶ πού νὰ τᾶξερε αὐτὰ αὐτὰ ἡ καὶμένη ἡ γριούλα! Μὰ οἱ γέροι, βλέπετε, ποτὲ δὲν ξέρουν τόσα, ὅσα ξέρουν τὰ παιδιά.

Ὁ Μίμης βέβαια ποτὲ δὲν πέρασε νὰ χτυπήσῃ τὸ τζάμι μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ θυμώσει ἡ καὶμένη ἡ γριούλα κι’ ὕστερὰ νὰ τὸ βάλει στὴν τρεχάλα, ὅπως κάνουν ἄλλα κακομαθημένα παιδιά. Ἀλλὰ τὰ σῦκα θὰ πέσουν ζαρωμένα στὴν αὐλὴ καὶ θὰ πᾶνε ἀδίκαια. Γιατὶ νὰ μὴν ἀνεβεῖ νὰ σώσει ὅσα φτάνει;

Κι’ ὁ μῦλος; Τί πειράζει νὰ γυρίσει τὸ μῦλο μιὰ φορὰ καθὼς περνᾷ; Ἀδिका δὲ θυμῶνει ἡ γριά μὲ τὸ ἄθῳ αὐτὸ παιγνίδι;

ζων-αι να τὰ μάθουν μονομιᾶς δὲ λα, — συγχίσεις τις ιδέες τῶν βιβλίων καὶ σὸ τέλος ἀποκομίσῃς μόνο μιά πνευματικὴ κούρσῃ, δ' ὅπως κανὲν κέρδος μόνιμο καὶ σταθερό. Διὰ δὲ ἀρχὰ καὶ μετέωρο. Μόνον εἶσι ἡ μελέτη δὲν πᾶσι χαμένη!

Μετὰ τὸ φράσιον γραφομένην — μένο γράμμι τῆς Δουλῆς Δωδεκανήσου θάσχαλῃ σὶδ ἐπόμενος. Ἐπίσης καὶ μετὰ τὸν Γ. Κ. Πέτρον. Ὁραῖος Ἐπιστολὴς μου ἐστειλῃ αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἀγγελος Νίκης, Κόρη τοῦ Βουνοῦ, Κόκκινος Διάβολος.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὁδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεύται, ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διαικώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἀ ἀνώνυμον εἰς ἀγῶρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Τζίνα, κ. (Μ.Κ.) Μαγνήτης, ἀ. (Κοι-κοί.)

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Τρελὸ Φοιτητῆν** (ἐστειλὰ 31-39 καὶ δεκατέσσαρα τετράδια) μπράβο, ποὺ γλυτώνετε ἀπὸ τὴν ἐπιδημίαν χτυπᾶτε ξύλο, ὅσοι παραθερίζετε στὴ Μεθώνη γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια εὐχριστῶ καὶ τὰ πιστεύω! **Ἀφρισμένο Κῦμα** (ἐξετελέσθησαν καλὸ ταξίδι!) **Ἀγωνιστῆν** (θὰ τὸ σκεφθῶ σοδοῦ καὶ θὰ σοὺ ἀπαντήσω!) **Καμάρη τῆς Μητέρας** (χαιρέτησέ μου τὸν καλὸ καὶ ἐνδοξο θεο, ποὺ ἀγαπᾷ τόσο) **Ζακυνθινὸ Μενεξεδάκι** (τὸ «κατὰ προτίμησιν» δὲν λύνει τὴν ἀπορία σου;) **Μεγάλην Ἑλλάδα** (χαριτωμένο) ὅχι διό, τὸ «ἐπιμενᾶτε» τοῦ Κουσουλάκου δὲν εἶχε ἐδῶ θέσι νὰ τὸ θυμῇθῃς; τὴν γὰρ μιὰ σταθερομένη βασίμην γνῶμην; θὰ σκεφθῶ γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ μοὺ γράφετε;) **Φάρον τοῦ Βοσπόρου** (δὲν εἶναι καλύτερον νὰ ξεχαστεῖ; **Προδοτικὸ** ἐγνοεῖται τὸ διπλὸ ταχυδρομικὸ τέλος;) **Χαράν τοῦ Μπαμπᾶ** (σ' εὐχριστῶ γιὰ τὸ χαριτωμένο γραμματικόν) **Πλανεύτῃν Γυφοποῦλῶν** (ναί, θὰ πῶ πῶς ἦ δι' ἀριθ. 487 Πνευμ. Ἀσκήσις — ἐπιγραφή — ἦταν δική σου καὶ ἡ ὑπογραφή κατὰ λάθος δὲν μπήκε;) **Τζίνα** (δὲν εἶναι ὁ ἴδιος, οὐτε συγγενὴς τοῦ) **Εὐβοϊκὴν Ἀκτὴν** (ἐγκλίμως ἐβόασαν) **Ἀργυρὸν Καρναντινὸ** ἔχεις δικίον σὲ παραπέμπω στὴν ἀρχὴ τῆς Ἀλληλογραφίας θὰ διορθωθῇ;) **Πέτρον Ριονσαί** (εὐχριστῶ παραστικῶ) **Ἀήτητον Ἑλλήνα** (εὐχριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια) **Μονοκὸ** (μετὰ τὴν ἐστειλὰ) **Ἐλαφίνα** (ἐστειλὰ) παραστικῶ ἢ Πισσα ὅχι ἀκόμη) **Μοιραῖο Ἀκρογιάλι** (ἐστειλὰ 6 τετράδια) μὰ τί ἀδικιολογῇ σημάσι δίνεις σ' ἐνα τυχαῖο πράγμα, παιδί μου ποῖος ξέρει ἀν τὰ κλημένα τὰ παιδιὰ εἶναι ἄρρωστα ἢ παραθερίζουν; πρότεινε καὶ σ' ἄλλους καὶ μὴ ἀπελπίῃς;) **Τσοῦχτραν** (διεβ. δι. τῆς) **Καλάμιον** (ἐστειλὰ) **Κούκλαν τοῦ Χωριοῦ** (εὐχριστῶ γιὰ τὴν τὴν ἀγάπην) **Πίστις Πατρίς** (ἔχει καλῶς) **Ἐλένην Μπονάτσου** (διὰ χαρτὴ λύσεων πρέπει νὰ μοὺ στείλῃς δρ. 2,80)

Μελαχροινόβαν (σὲ παρκαπέμπω ἀνω-έρω) **Μακεδόνα** (ἐταχυδρομῇ) **Ὁρα' ἂν Πίνδον** (ἐξετελέσθη) τὸ Π. Πνευμ. καὶ γὰρ γράφῃ σὲ ἰδιαιτέρω φύλλο **Χαρτί** **Δήδαν Π.** (ὁ ψευδώνυμο **Φρασκουῖτα** εἰναι δι. σου) **ἂν καμάρη ἄλλη** ἀπὸ παραξήγησιν μοὺ ἔγραψες μ' αὐτό, πῶς νὰ τὸ ξέρω;) **Κρητικὸ φύλλο** (ἐστειλὰ 8 τετράδια) **Ἀμαρυλλίδα** (γιὰ τὴν σελίδα ὅχι πρὸς τὸ παρὸν ἐστειλὰ) **Βελουδένιο Τριαντάφυλλο** (διὰ τὸ ὑπόλοιπον ἐστειλὰ 2 τετράδια) τέτοιο ὅμως ψευδώνυμο δὲν εἶναι ἐγκριθῇ) **Γιάννην Μαλλιαρόν** ἐστειλὰ 22 τετράδια) **Ἀφροδίτην τῆς Μήλου** (μὰζὶ δύο ὅχι γιὰ τὰ ἄλλα ἐκτενῶς στὸ προσεχές) τί ὥραιο τὸ γράμμα σου καὶ πόσο κολκαυτικὸ γιὰ μένα! **Τζοκόνταν** (ποὺ «βυθισμένη» σὲ κυκῶν ἄλληθινὸ μαθημᾶτων) ἔκκνε τόσον καὶρὸ νὰ μοὺ γράψῃς ἔχεις δικίον γιὰ τοὺς χερκαλισμοὺς τῶν ἀνθηθῶν καὶ ἀνεμαρτίων ἐκείνων παιδιῶν; **Μακάρι** νὰ μείνῃς πάντα ὅπως εἶσαι καὶ ὅπως εἰμῖναι: ὡς τῶρ' ἀπὸ τὸν κύκλο μας διγῇ καὶ στὴν κοινωνίαν καὶ ἄλλὰ διαμάντια σὲν καὶ σένα) **Νιαγάραν** (χαριτωμένο τὸ γράμμα σου γιὰ τὸ πένταθλο: «ὀραῖα ἡ ιδέα τοῦ **Κουτορνιδιού**, ἀλλὰ νὰ δοῖται πῶς θὰ τὰ καταφέρει πρῶτα ὁ ἐφευρέτης;» ναί θὰ κοιτάζετε πένταθλο, ἐκείνους ἀπὸ ἐκεῖ, ποὺ, ἀπὸ τὴν ἰδέαν τὴν φύσιν τοῦ καίμενου ἀποκλείεται νὰ ὑπάρχουν δὲν μπορῶ νὰ σὲ πῶ πῶς πολλὰ...) **Δάφι τῆς Ἀρτέμιδος** (ἐστειλὰ 95 τετρ. Μ. καὶ 2 λυσόχαρτα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβον μετὰ τὴν 29 Αὐγούστου θὰ πικνῇσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ 241ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 1 Νοεμβρίου.

609. Λεξιγράφος.

Σὲ φωτῖα μεγάλῃ ἂν βοῇς Μικρὸ ζῶον νὰ πετῶξῃς, Στὴ Γεωμετρίαν νὰ ἰδῇς Καὶ στὴν Αἴγυπτον νὰ ψάξῃς, Χρυσάλλης

610. Διπλοῦς Μεταγραμματισμός.

Ἡ χώρα μας ἡ ξακουστὴ Ἀπ' τὰ παλιὰ τὰ χρόνια, Γίνεται μὴ ἄλλη, κάτασπονη Ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ χιόνια.

Τὸ κάππα ἂν κάμῃ λό. Μὰ πάλι τὸ βαρύνεται Τὸ δεύτερο κεφάλι Καὶ μ' ἐνα τρίτο γίνεται Χώρα τρανὴ, μεγάλη Καὶ μ' ὅλα τὰ καλά. Δουλὴ Δωδεκανήσου

611. Τονόγραφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μάρησῃς, Τροφὴ θάχῃς θερεπτικῇ Ἀν τὸν τόνο μου κινήσῃς, Κάνεις πόλιν ἀσιατικῇ. Μιλο Φιρίκι

612. Ἀναγραμματισμός.

Κράτος εὐρωπαϊκὸ Ἀν τὸ ἀναγραμματισμῷ, Δροσερὸ σαλατικόν, Ἀλλὰ στὸν πληθυντικόν, Χωρὶς κόπο θάποκτησῃς. Ἀρτεμῖς

613. Πυραμῖς

+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *
* * * * * + * * * * *
* * * * * + * * * * *

Καθ' ὅπως οἱ σταυροὶ ὄνομα πολλῶν βασιλέων τῆς Εὐρώπης. Ὅριζοντίως ἐκ τῶν ἀνω: σύμφωνον, ἀρχαῖος θεός, ποταμὸς τῆς Ν. Ἑλλάδος, κράτος τῆς Ἀφρικῆς, εἶδος παρασῆμου, ἡρωϊκὴ πόλις τῆς Ἑλλάδος, ὁ τίτλος τοῦ Μπέμπη τῆς κυρὰ-Μάρθας. Μακαρμένη Γαζία

614. Ἐπιγραφή.

Ν Ω Τ Σ Ο Σ Υ
Ο Ν Σ Β Ι Ο Ο
Ι Ι Υ Α Ι Α Ν Σ
Α Ο Ε Σ Ρ Α Η
Δ Υ Λ Ι Ω Ζ Ι

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Κωνστ. Δ. Βεργέπουλος

615-616. Μεταμορφώσεις.

1.—Ὁ φάρος διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ φανός.
2.—Τὸ ὄρος διὰ 3 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ νῆσος.

Ροδοδάφνης

617. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ριχὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κοσμητικὸν ἐπίθετον ὀλίγων ἱστορικῶν ἀνδρῶν: 1, Γοργών· 2, Γραῖα· 3, Ἐκατόγχειρ· 4, Ἐριννύς· 5, Νύμφη θαλασσία.

Βωμός τῆς Λευτεριᾶς

618. Μικτόν.

* — πλς — αα
* — ζγς — ευα
Ἀλπινιστῆς

619. Γρέφος.

α α Δίκη ἄς
Οἷτη ραν
α α Μύτη ρέ, Φ.
α
Ζακυνθινὸ Μενεξεδάκι

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

620. Mots Carrés

* * * = Pas mauvais.
* * * = Oiseau de basse-cour.
* * * = General de Napoléon.
Μικροσκοπικὸς Γίγας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσις τοῦ φύλ. 25

371. Σεισοπυγίς (σῆς, ὀπῆ, Γῆς). — 372. Πηγίον — νηπιον. — 373. Ὑάκινθος — Ζάκυνθος. — 374. Ὁς, Κύμη, Ἰνα, τρία = Ἰατρός, τρικυμῖα, τριάντα. — 375. Τὸ Μ: Μήκων, ἀΜνός, καΜαξ, κέρΜα, ἈινάΜ. — 376. Χίλια λόγια ἔνα ἄσπρο, καὶ πάλι κούμας τῶνα πρὸς. — 377-381. Ὁρίξ, ἔλασμα, φῶτος, μολύβη, μύσσης. — 382. ΝΥΜΦΑΙΑ (Νοῦμον, Ὑμνέτης, Μοῦσα. Φαῦλος. Ἀθῶς. Ἰσοσκελές. Ἀτίδραστος). — 383. Τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ. — 384. Ἡ σιγὴ γυναικὶ κῶμον φέρει (εἰς ἡ γῆ γῆν, ἔξῃ Κῶς, μομφαί, ρεῖ). — 385. Α, Ι, Υ, Α, Ι, Ο, Ν, Ε, Ν, Ε, 386. Ἀμαρῶν, U N I R σιον (αμαρ, ροι, σ, Ν Ε R F si, anne.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπὸ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τμήμα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, μετὰ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μετὰ κεφαλαία δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΗ — 686/

Ε. σπερδάδα, Θαλασσοπούλι, μετὰ ξαχάστε;

Πάντα προσμένω, Ὁρίετα, ἐστειλὰ.

Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

/ΚΗ — 687/

Α. ναχωρῶντας ἐκ Μιτυλήνης παύω προσωρινῶς τὴν ἀλληλογραφίαν.

Ἀφρισμένο Κῦμα

/ΚΗ — 688/

Σ. τὸν (ΚΗ — 633) διαγωνισμό, συμμετοχὴ 3 δραχμῆς, προθεσμία τριμήνου. Βραβεῖα διδύκα Ξενοπούλου. Στείλαντες...

στειλετε τὰ λεπτά.

Λεσβιόπουλο

Μοιραῖο Ἀκρογιάλι

/ΚΗ — 689/

Μετὰ τὰς καθιερωθεῖσας διμήνου διακοπὰς, οἱ «ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ» ἐπαναρχίζουσι τὰς διακοπὰς ἐργασίας.

/ΚΗ — 690/

Διὰ ἀνοήτους δὲ καὶ ἐξωφρενικὰς ἀποκαλίψεις διαφόρων μελαχροινῶν καὶ μαθῶν, οἱ «ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ» κατέρχονται εἰς οἰονόμητον στοίχημα, ἐὰν διαφοροὶ μαῦροι κτλ. ἐπιμένουν.

BOYNT

/ΚΗ — 691/

Α. ΣΥΡΜΑΤΟΣ «ΨΥΧΟΛΟΓΩΝ». Μέγας Ὀριγίνης, εἰδησιολόγος μελαχροινῶν δαγνιόπληκτος. Ζητεῖται ἀντικαταστάτης. Κωσταρῆς, ὑπερασπιστὴς μαθῶν, ἀπελιθῶν.

/ΚΗ — 692/

Α. ΣΥΡΜΑΤΟΣ «ΨΥΧΟΛΟΓΩΝ». Λόγος δαγνίου συνιστοῦμε Κολοκοιθοσκόπος μετὰ βόλῃν διαίτης. Στραγάλια προτιμητέα ἱνατιστοῦν δρεγομένων.

/ΚΗ — 693/

Α. ΣΥΡΜΑΤΟΣ «ΨΥΧΟΛΟΓΩΝ»: Μελαχροινὴν Σκέτιν: Ὅπου εἰσὶ πολλὰ κακάπτρα, ἐμφανίζεται ἐρεϊστικὴ οὐσία σπογγώδης.

/ΚΗ — 694/

Υ. Πεννημιόμηνε διαγωνισμὸν «Ψυχολόγων» τὸν ὅποιον παρατείνουμε ἐπὶ τετράμηνον, ἐλλείψει ἀπαντήσεων.

Ντόμπλουγιουτ

/ΚΗ — 695/

Α. νταλλάσσω τετράδια, ἀλληλογραφῶ μετὰ δέξας. Στείλτε: Ναϊδάων 55, Παλαιὸν Φάληρον.

Βελουδένιο Τριαντάφυλλο

/ΚΗ — 696/

Μαρία Ἀβραμάκου, στὴ γιορτοῦλᾶ σου χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα

Μαρία Ἰγγλέση

/ΚΗ — 697/

Α. κάμης = Διαμαντ. Διαμαντόπουλος, Οὐδρανὸς Φλόρας — Γιάννης Κουντουρῆς Ἰων! διατὶ δὲν μοὺ γράφεις; Μα-στρογαλαστή! τί κάνεις;

Ἀθανάσιος Διάκος

/ΚΗ — 698/

Μ. παίνοντας καὶ ἐγὼ στὸν κύκλο τῆς Διαπλάσεως (ἡ δὲ ἀπ' ὅλης τῆς Διαπλάσεως ἔνα τετράδιον γιὰ μιὰ θύμηση αὐτῆς τῆς ὁμορφῆς ζωῆς. Ἰδιαιτέρως ἀπὸ Λεσβιοπούλες, Ἀσις: Κέπετῆν, Ἰατρόν, (διὰ Π.) Μυτιλήνην.

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

/ΚΗ — 699/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΘΛΙΩΝ»

Ἡ δόλουσιν, Ταξιδιόρικη Κῦμα, στὴν ΚΗ — 458) οἰκτρά ἀπογυῖα (τὸ βεβαίω — Διάπλ.) Ὅσο γιὰ τὰ δικὰ σας τὸ δεδαιώμενον καὶ μετὰ.

ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ

Διορίζουσι ἀντιπροσώπων Θεσβίνης: Φάρεν τοῦ Βοσπόρου.

Τῶν Ἀντιπροσωπειῶν

ΘΕΡΠΑΔΙΕΡΟΣ

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΛΙΑ ΕΣ, PERIMENE-TE ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΜΑΣ.

/ΚΗ — 700/

Α. ἀλληλογραφεῖται μετὰ ἀνταλλάσσομεν τετράδια μετὰ Διαπλάσοπούλες. Ἀσις: Κυπρίωτην Δορκάδα, Ταχυδρ. Κιθώτιον 37, Λεμεσό (Κόπρον).

Λάφι τῆς Ἀρτέμιδος

Κυπρίωτην Δορκάδα